

ΤΟΙΣ ΚΑΤ' ΟΝΑΡ ΚΑΙ ΚΑΘ' ΥΠΑΡ

**ΝΟΣΗΡΟΙΣ ΚΑΙ ΜΩΡΟΦΙΛΟΞΟΕΙΣ ΜΟΣΧΟΒΙΤΑΙΣ ΕΡΑΣΤΑΙΣ ΤΗΣ
ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΥ «ΤΡΙΤΗΣ ΡΩΜΗΣ»**

Η ΣΚΗΝΙΤΙΣ ΜΗΤΗΡ ΑΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Απερινόητο και ακατάληπτο το όντως Μυστήριο της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας και αδύνατη η νοησιαρχική προσέγγιση αυτού ωσάν να πρόκειται για τον αναφή θείο γνόφο. Ακόμη και η περιφραστική λεκτική διατύπωση του ονόματος αυτής με τον επιθετικό προσδιορισμό ως «*Μεγάλη*» και εν ταυτώ «*Σκηνίτις*» και «*των του Χριστού Πενήτων Εκκλησία*» εκφράζει με τον πλέον εντόνως εμφατικό τρόπο μία αντινομία κατά την ορθολογιστική κοσμική ανάγνωση των όρων, στους οποίους όμως κρύπτεται «*το επέκεινα του κτιστού χωροχρόνου όλον Μυστήριο και η Αλήθεια αυτής*».

Στην ιστορική παραδοξότητα της εν τω κόσμω παρουσίας της σε καιρούς και χρόνους ενδόξους και τετιμημένους για το βασιλικό Γένος των Ρωμηών αλλά και σε καιρούς και χρόνος ατιμίας και άκρας ταπεινώσεως ως εν αιχμαλωσία ελευθέρα, η Μεγάλη Εκκλησία υπήρξε «ενδημούσα» και «παρεπιδημούσα» εν τη Μεγάλη Κωνσταντίνου Πόλει, άλλοτε ταυτισμένη χωροταξικά με τον Ναό της Του Θεού Σοφίας, την όντως Μεγάλη Εκκλησία, και άλλοτε στους μετά την άλωση χρόνους, διωκομένη, κατατρεγμένη, περιφερομένη από Εκκλησία σε Εκκλησία και από Μονή σε Μονή, αλλά πάντοτε ζηλοτύπως ριζωμένη στην Κωνσταντίνου Πόλη, στη «*Νέα Ρώμη*», ενίοτε μάλιστα ανέστια ωσάν την «*Σκηνή του Μαρτυρίου*» και ως αληθώς «*Σκηνίτις Εκκλησία*», «*ενδημούσα και παρεπιδημούσα*», αλλά πάντοτε, επέκεινα της ιστορικής εγκοσμίου νομοτέλειας, «*ες αεί Μεγάλη Εκκλησία*», τετελειωμένη εν Χριστώ Αναστάσει μέσα από την κατά κόσμον ιστορική παραδοξότητα της ίδιας πενίας και αδυναμίας αυτής ως «*Εκκλησίας των Του Χριστού Πενήτων*», ανακράζουσα ως η φωνή εκάστου Αγίου και Μάρτυρος της Εκκλησίας του Χριστού : «*η γαρ δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται. Ήδιστα ουν μάλλον καυχέσομαι εν ταις ασθενείαις μου, ίνα επισκηνώση επ' εμέ η δύναμις του Χριστού. Διό ευδοκώ εν ασθενείαις, εν ύβρεσιν, εν ανάγκαις, εν διωγμοίς, εν στενοχωρίαις, υπέρ Χριστού. Όταν γαρ ασθενώ, τότε δυνατός ειμί*» (Β' Κορ, 12,9-10).

Ιδού λοιπόν το απερινόητο και ακατάληπτο μέγα μυστήριο και της ιστορίας το παράδοξο περί της αεί ζώσης Μεγάλης Εκκλησίας ως Σκηνίτιδος, ενδημούσας και παρεπιδημούσας, αλλά και ως των Του Χριστού Πενήτων Εκκλησίας της οποίας ο αδαπάνητος πλούτος, η δύναμη, η δόξα και η τιμή είναι ο Σταυρωθείς και Αναστηθείς Χριστός και όχι η κοσμική και δη η κρατική καισαροπαπική δύναμη, ο εφήμερος και φθαρτός κτιστός υλικός πλούτος, η δόξα ή μάλλον η ματαιοδοξία και κενοδοξία των αριθμών και η άτιμη και άχρηστη ενώπιον της δικαίας κρίσεως του Θεού αλαζονική κοσμική τιμή της πρωτοκαθεδρίας.

Οι δε αεί διακονούντες ιερώτατοι φύλακες, οι όντως εν Φαναρίω «*ιεροφάντες και ιερομύστες*», εν πρώτοις οι το «*σταυρικών χρέος*» αίροντες Οικουμενικοί Πατριάρχες,

κατά την προσφιλή και προσφυή ρήση του εμιφιλοσόφου αιιδίμου Μητροπολίτου Πέργης Ευαγγέλου, του μεγάλου Μυστηρίου και της εν Χριστώ Αναστάντι Αληθείας Μεγάλης Εκκλησίας, εν μαρτυρίω και ταπεινώσει, αυτοθυσιαστική κενωτική αγάπη και χριστομίμητη διακονία, ως αψευδείς μάρτυρες του σταυραναστασίμου βιώματος αυτής διακηρύττουν ανά τους αιώνες ότι *«έχομεν τον θησαυρόν τούτον εν οστρακίνοις σκεύεσιν, ίνα η υπερβολή της δυνάμεως ή του Θεού και μη εξ ημών, εν παντί θλιβόμενοι, αλλ' ου στενοχωρούμενοι, απορούμενοι αλλ' ουκ εξαπορούμενοι, διωκόμενοι αλλ' ουκ εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι αλλ' ουκ απολλόμενοι, πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού εν τω σώματι περιφέροντες, ίνα και η ζωή του Ιησού εν τω σώματι ημών φανερωθή. Αεί γαρ ημείς οι ζώντες ες θάνατον παραδιδόμεθα διά Ιησούν, ίνα και η ζωή του Ιησού φανερωθή εν τη θνητή σαρκί ημών... θαρρούντες ουν πάντοτε και ειδότες ότι ενδημούντες εν τω σώματι εκδημούμεν από του Κυρίου. Διά πίστεως γαρ περιπατούμεν, ου διά είδους. Θαρρούμεν δε και ευδοκούμεν μάλλον εκδημήσαι εκ του σώματος και ενδημήσαι προς τον Κύριον. Διό και φιλοτιμούμεθα, είτε ενδημούντες είτε εκδημούντες, ευάρεστοι αυτώ είναι..»* (Β' 4,7-11 - 5, 6-10).

Τούτο το Φανάρι ως μία σπιθαμή γης αποτελεί την ανθεκτική και Θείας Δυνάμεως Καθέδρα της επί γης Ορθοδοξίας και τούτο το παράδοξο της ιστορίας μυστήριο για τους άλλους, τους έχοντες και κατέχοντες κοσμική παποκαισαρική δύναμη, ρούβλια πολλά, εκκοσμικευμένο φρόνημα και μωροφιλοδοξίες για πρωτοκαθεδρίες ένεκα της αριθμολαγνείας και αριθμοπληξίας τους είναι *«μωρία και σκάνδαλο»*, ενώ για τους κοινωνούντες και μετέχοντες του μεγάλου και θαυμαστώθως θαυμασίου μυστηρίου της Μεγάλης Εκκλησίας ως *«Σκηνίτιδος, ενδημούσας και παρεπιδημούσας, αλλά ες αεί Μεγάλης Εκκλησίας*, λογίζεται ως *«Θεού δόξα και δύναμη»* και *«παρεμβολή Θεού επί της γης»*, διότι εν τη ταπεινώσει και τη κενωτική αυτοθυσιαστική εν Χριστώ διακονία της λογιζομένης αφρόνως υπό τινων ως νεκράς αλλά αεί ζώσης εν *«ασήμω Σκηνή των Του Χριστού Πενήτων»*, πολυμαρτυρικός καθηγιασμένης και αεί σταυραναστασίμου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας τελεσιουργείται η ανά του αιώνες λιτάνευση του μυστηρίου της Αγίας Ορθοδοξίας επί πάσαν την οικουμένη και σε όλα τα έθνη χωρίς παποκαισαρικές βλέψεις και περί των εδρών ορέξεις, πολιτικοοικονομικές στοχεύσεις, γεωστρατηγικές σκοπιμότητες και νοσηρές εθνοφυλετικές διακρίσεις, ως πράττει διαχρονικώς η τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αποπειρωμένη να καθέξει θέση πρωτοθρόνου Εκκλησίας. Ω,, φευ της μωράς αρχομανίας και μωροφιλιδοξίας.

Πολλάκις και μυριάκις διετυπώθη λόγος ορίζων την ταυτότητα της οντολογίας του μυστηρίου της Μεγάλης Εκκλησίας ως *«Εκκλησίας των του Χριστού Πενήτων»*, αλλά ο πλέον εσχατολογικών διαστάσεων ορισμός της Μεγάλης Εκκλησίας εγράφη αυθεντικώς από τον Χαλκηδόνο Μελίτωνα, ο οποίος μας αποκαλύπτει ότι η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία είναι *«Σκηνίτις Εκκλησία. Ενδημούσα και παρεπιδημούσα. Εις σκηνώματα διάφορα, ταπεινά, όμως πάντοτε Μεγάλη Εκκλησία. Και εις αυτήν την εν ταπεινώσει Μεγάλην Εκκλησίαν από το ουράνιον χρυσοτρίκλινον κατέρχεται ο Βασιλεύς των Βασιλευόντων και εισπορεύεται εις την Μεγάλην Εκκλησίαν»*.

Όταν ο Χαλκηδόνος Μελίτων κάνει λόγο για το μυστήριο της Μεγάλης Εκκλησίας, αποφαίνεται από το μυστήριο της Θείας Ενανθρωπήσεως και της Θείας Ευχαριστίας. Συνδέει οντολογικά, σύμφωνα με την χαλκηδόνια έκφραση, ήτοι χωρίστως, αδιαιρέτως, αναλοιώτως και απρέπτως, τα δύο μυστήρια ως *«παράδοξον συναμφότερον»* γράφοντας την βεβαιότητα της βιωματικής εμπειρίας ότι *«το Άγιον Ποτήριο της Μεγάλης*

Εκκλησίας περιπατεί ανά μέσον των στενωπών αυτής της Πόλεως, επάνω από τα ταπεινά λιθόστρωτά της, και το θυσιαστήριον συνεχίζει την λειτουργίαν της Θείας Ευχαριστίας... εδώ συντηρείται επί αιώνας από του Αποστόλου Ανδρέου, επ' αυτής ταύτης της Αγίας Τραπέζης, αστείρευτος ο τίμιος άρτος και αστείρευτον το αίμα του Χριστού».

Στο μυστήριο της Μεγάλης Εκκλησίας εγκολλώνεται και η παραδοξότητα του μυστηρίου της επιβιώσεώς της παρά τις πολυκύμαντες και πολύπλαγκτες περιπέτειες της ιστορίας της διότι το μυστικό της δυνάμεώς της έγκειται στην συσταύρωσή της με τον Χριστό, επειδή «*ζη ουκέτι αυτή, ζη δε εν αυτή Χριστός*». Η Μεγάλη Εκκλησία παραμένει Μεγάλη όχι λόγω του ενδόξου παρελθόντος της, όταν ήταν περιβεβλημένη με την ισχύ του κόσμου και την εξουσία ή επενδεδυμένη με την αλουργίδα πολιτειακών προνομίων και αίγλης μέσα στην «*ανασφαλή ασφάλεια*» της κρατικής προστασίας, άλλα κυριώτατα επειδή είναι αληθής, ανόθευτος και γνήσια «*εν Χριστώ ζωή*». Τούτο επιμαρτυρεί ο της Χαλκηδόνας Επίσκοπος Μελίτων γράφων: «*...απογυμνωμένη πλέον πάσης έξωθεν προνομίας και κοσμικής εξουσίας, επανανακαλύπτει δι' εαυτήν και αποκαλύπτει εις άλλους την μόνην όντως ασφάλειαν και προνομίαν και εξουσίαν και αίγλην, ήτοι την εν αυτή ζωήν του Χριστού*».

Περί δε τους ανά τους αιώνες δεινούς τάλανες πολεμίους μετά του προσωπίου του ψευδαδέλφου ή και άνευ αυτού κατά της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας προσήκει ο του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου θεόπνευστος λόγος : «*Ουδέν Εκκλησίας δυνατότερον άνθρωπε. Λύσον τον πόλεμον, ίνα μη καταλύση σου την δύναμιν·μη είσαγε πόλεμον, εις τον ουρανόν. Άνθρωπον εάν πολεμής, ή ενίκησας, ή ενικήθης. Εκκλησίαν δε εάν πολεμής, νικήσαί σε αμήχανον ο Θεός γάρ εστιν ο πάντων ισχυρότερος. Μη παραζηλούμεν τον Κύριον; Μη ισχυρότεροι αυτού εσμέν; Ο Θεός έπηξε, τις επιχειρεί σαλεύειν; Ουκ οίσθα αυτού την δύναμιν...Εκκλησίας ουδέν ίσον. Μη μοι λέγε τείχη και όπλα· τείχη μεν γαρ τω χρόνω παλαιούνται, η Εκκλησία δε ουδέποτε γηρά. Τείχη βάρβαροι καταλύουσιν, Εκκλησίας δε ουδέ οι δαίμονες περιγίνονται... Τοιούτον έχει μέγεθος η Εκκλησία πολεμουμένη νικά επιβουλευομένη περιγίνεται υβριζομένη λαμπροτέρα καθίσταται·δέχεται τραύματα και ου καταπίπτει υπό των ελκών· κλυδωνίζεται, αλλ' ου καταποντίζεται· χειμάζεται, αλλά νανάγιον ουχ υπομένει· παλαίει, αλλ' ουχ ηττάται·ποκτεύει, αλλ' ου νικάται...Πολλά τα κύματα και χαλεπόν το κλυδώνιον·αλλ' ου δεδοίκαμεν, μη καταποντισθόμεν·επί γαρ της πέτρας εστήκαμεν. Μαινέσθω η θάλασσα, πέτραν διαλύσαι ου δύναται·εγειρέσθω τα κύματα, του Ιησού το πλοίον καταποντίσαι ουκ ισχύει... Χριστός μετ' εμού και τίνα φοβηθήσομαι; Καν κύματα κατ' εμού διεγείρηται, καν πελάγη, καν αρχόντων θυμοί. Εμοί ταύτα πάντα αράχνης ευτελέστερα».*

Άκουσον, άκουσον, ω θύγατερ Εκκλησία της Ρωσίας, τον του Αγίου Θεοφώρου Πατρός και Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννου του Χρυσοστόμου θεόπνευστο λόγο και παύσον να σκιαμαχείς κατά της φιλοστόργου Μητρός σου Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας διότι πας μητροκτόνος επικατάρατος έστω...